Alice Hoffman

Magická posadnutosť

Lindeni

Magická posadnutosť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Alice Hoffman
Magická posadnutosť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Magická posadnutosť

Alice Hoffman

Magická posadnutosť

Z angličtiny preložila Katarína Ondrušová

Lindeni

Venované Libby Hodgesovej
a Carol DeKnightovej

Pod slnkom na každé príkorie,
lieku buď je, alebo aj nie.
Ak ho je, nuž skús ho nájsť,
ak nie, netráp sa tým viac.

MATKA HUS

Povery

Je to už viac než dvesto rokov, čo ľudia v meste všetko zlé prisudzujú ženám z rodu Owensovcov. Ak prišla vlhká jar, ak v mlieku kráv na pasienkoch našli krv, ak mladý žrebček umrel na koliku alebo ak sa nejaké dieťa narodilo s červeným materským znamienkom na líci, každý bol presvedčený, že sa niekto musel aspoň trocha zahrať s osudom, a tým niekým boli ženy z domu na Magnóliovej ulici. Nikoho nezaujímalo, čo za problém to bol – blesk, kobylky či smrť utopením. Nezáležalo na tom, či sa oná záležitosť dala vysvetliť logicky, vedecky alebo tým, že to bola skrátka smola. Sotva sa objavil čo i len náznak ťažkostí či záblesk nešťastia, ľudia začali ukazovať prstom a hľadať vinníka. Onedlho sa rozhodli, že po zotmení nebolo múdre obchádzať dom Owensových, a len tí najpochabejší susedia sa odvážili nazrieť cez železné zábradlie plota, ktorý obopínal ich záhradu ako dlhočizný had.

Vnútri v dome neboli žiadne hodiny ani zrkadlá a každé jedny dvere mali zámok. Pod podlahovými doskami a v stenách žili myši a často sa nejaká našla aj v zásuvke bielizníka, kde ohrýzala vyšívané obrusy a čipkové okraje látkových prestieraní. Okenné výklenky a krbové rímsy boli vyrobené z pätnástich druhov dreva – z duba olšolistého, jaseňa strieborného

a pozoruhodne aromatického čerešňového dreva, z ktorého aj uprostred zimy razila vôňa zrelých čerešní, hoci stromy vonku vyzerali už len ako čierne, bezlisté pahýle. Bez ohľadu na to, koľko prachu ležalo kdekoľvek inde v dome, drevo nebolo nikdy treba leštiť. Ak by ste naň zažmúrili, videli by ste v obložení jedálne či v zábradlí, o ktoré ste sa cestou na poschodie opierali, svoj vlastný odraz. Všetky izby boli tmavé, dokonca aj na pravé poludnie, a studené ešte aj počas júlových horúčav. Každý, kto by sa odvážil vyjsť na verandu divoko obrastenú brečtanom, by mohol cez okná nakúkať celé hodiny a aj tak by vnútri domu nič nevidel. Rovnako to bolo, aj keď ste sa snažili pozerať von oknom. Zelené sklá v okenných rámoch boli také hrubé a staré, že všetko za nimi dostalo zvláštnu, akoby snovú atmosféru. Obloha aj stromy.

Dievčatá, ktoré bývali v podkroví, boli sestry. Bolo medzi nimi iba trinásť mesiacov. Nikto im nikdy pred polnocou nepovedal, že by mali ísť spať, ani im nepripomínal, aby si vyčistili zuby. Nikomu nezáležalo na tom, či majú pokrčené šaty alebo pľujú na cestu. Po celý ten čas, čo tu dievčatá vyrastali, mali dovolené spať v topánkach a kresliť si čiernymi farbičkami na steny všakovaké grimasy. Na raňajky si mohli bez problémov dať len chladenú limonádu s bublinkami, ak to bolo to jediné, na čo mali práve chuť, a večerať mohli pokojne koláče s marshmallow. Mohli sa šplhať na strechu a sedieť obkročmo na jej hrebeni, nakláňať sa dozadu a vyzerať prvú hviezdu. Sedávali tam za veterných marcových aj počas vlhkých augustových nocí. Šepkali si a hádali sa o tom, či je možné, aby sa čo i len to najmenšie želanie niekedy vyplnilo.

Vychovávali ich tety, ktoré, nech by si to akokoľvek silno želali, nemohli svoje netere poslať kade ľahšie. Deti boli ko-

niec-koncov siroty, ktorých nezodpovední rodičia si počas druhej svadobnej cesty nevšimli dym plaziaci sa po stenách ich prenajatého bungalova. Dcéry nechali doma s opatrovateľkou. Preto niet divu, že dievčatá počas búrky spávali v jednej posteli, báli sa hromov, a keď sa obloha zatiahla, nikdy nedokázali hovoriť hlasnejšie než šeptom. Keď s rukami pevne ovinutými jedna okolo druhej konečne zaspali, často sa im snívali rovnaké sny. Niekedy jedna za druhú dokončovali vety, a keď zatvorili oči, dokázali s absolútnou presnosťou uhádnuť, na aký dezert má práve sestra po večeri najväčšiu chuť.

No i napriek tomu, aké si boli blízke, naše dve sestry boli úplne odlišné výzorom aj povahou. Až na nádherné sivé oči, ktorými boli Owensové ženy také známe, by nikto v živote nehádal, že tie dve sú príbuzné. Gillian mala svetlú pokožku a blond vlasy, zatiaľ čo Salline vlasy boli čierne ako srsť nevychovaných mačiek, ktoré tety nechali zakrádať sa po záhrade a driapať závesy v obývačke. Gillian bola lenivá a rada spávala až do popoludnia. Odkladala si všetko svoje vreckové a potom z neho platila Sally, aby za ňu robila úlohy a žehlila jej šaty na večierky. Zatiaľ čo Sally utierala prach na kovových regáloch, na ktorých mali tety uložené zaváraniny, Gillian ju spokojne pozorovala, rozvalená na studenej pivničnej dlážke, a popíjala litre ochuteného mlieka a zajedala ich čokoládou. Jej najobľúbenejšou činnosťou bolo ležanie v okennom výklenku na podeste schodišťa. Výklenok bol vystlaný červenými zamatovými vankúšmi, rámovali ho damaskové závesy a v rohu visel a zapadal prachom portrét Marie Owensovej, ktorá kedysi dom postavila. Tam Gillian trávila letné popoludnia. Bola taká uvoľnená a ležala tak nehybne,

že na nej pristávali mole, ktoré si ju mýlili s vankúšmi a nerušene jej do tričiek a riflí vyhrýzali malé dierky.

Sally, ktorá bola od sestry o tristodeväťdesiatsedem dní staršia, bola rovnako svedomitá, ako bola Gillian záhaľčivá. Nikdy neverila ničomu, na čo nemala matematický či vedecký dôkaz. Keď jej Gillian ukázala padajúcu hviezdu, Sally jej pripomenula, že to, čo letí k Zemi, je len starý kus kameňa, ktorý sa rozpálil prechodom cez atmosféru. Sally bola odjakživa tá, ktorá brala veci do vlastných rúk. Nemala v láske zmätok ani neporiadok a oboch bolo v prastarom dome ich tiet naváľaného od pivnice až po povalu.

Odkedy Sally začala chodiť do tretej triedy a Gillian do druhej, Sally sa pustila do varenia zdravých večerí, napríklad fašírok so zelenými fazuľkami a jačmeňovej polievky. Varila podľa knihy *Radosť z varenia*, ktorú sa jej nejakým zázrakom podarilo prepašovať domov. Každé ráno chystala pre seba aj sestru do školy desiatu. Pripravovala im celozrnné chlebíky obložené morčacím mäsom a paradajkou, ktoré Gillian okamžite po tom, ako ju Sally odprevadila do triedy, vyhodila do koša. Gillian radšej jedávala sendviče s mletým mäsom a paradajkovou omáčkou alebo brownies z bufetu. Často sa jej podarilo uchmatnúť tetám z vrecka dosť štvrťdolárov na to, aby si mohla kúpiť, na čo len mala chuť.

Tety ich volali Deň a Noc. A hoci ani jedno z dievčat sa na ich prezývkach ani trocha nebavilo, neprišli im ani prinajmenšom vtipné, vedeli, že je v nich skrytý kus pravdy. Omnoho skôr než väčšina sestier zistili aj to, že Luna Slnku závidí teplo jeho lúčov, rovnako ako Slnko prahne po čomsi temnom a hlbokom. Tajomstvá si navzájom strážili dobre; pokrižovali si srdce a želali si, aby zomreli, ak by sa niekedy

preriekli a tajomstvo vyzradili, hoc by šlo čo i len o zaťahanie mačky za chvost či o krádež náprstníka zo záhrady.

Ak by sestry Owensové mali nejakých priateľov, mohli by pre svoje rozdielnosti do seba zapárať, mohli by byť na seba odporné a odcudziť sa. Lenže všetky deti v meste sa im vyhýbali. Nik sa s nimi neodvážil hrať a väčšina z nich si prekrížila prsty, sotva sa k nim Gillian alebo Sally priblížili, akoby sa chceli pred niečím chrániť. Tí najodvážnejší a najpochabejší chlapci ich prenasledovali cestou do školy v akurátnej vzdialenosti na to, aby sa mohli otočiť a v pravej chvíli utiecť, ak by na to prišlo. Títo chlapci do nich radi hádzali zimné jablká a kamene, no ani tí najzdatnejší športovci, hviezdy miestnych tímov Little League, sa nikdy netrafili, ak mierili do Owensových dievčat. Každý jeden kameň i každučké jablko im vždy skončili pri nohách.

Dni Sally a Gillian boli plné drobných ponížení – žiadne z detí nikdy nepoužilo ceruzku či farbičku bezprostredne po tom, čo sa jej dotýkala niektorá z Owensových, nik pri nich nesedel v jedálni ani na školských zhromaždeniach a niektoré dievčatá dokonca vykríkli, ak vošli na záchody, kde si chceli uľaviť či poklebetiť, a narazili tam na niektorú zo sestier. Sally ani Gillian na telesnej nikdy nevybrali do súťažných tímov, hoci Gillian behala najrýchlejšie v celom meste a bejzbalovú loptičku vedela odpáliť ponad školu až na Endicottovu ulicu. Nikto ich nikdy nepozval na narodeninovú oslavu alebo na skautskú schôdzku, ani ich nezavolal, aby sa s nimi zahrali škôlku alebo vyliezli na strom.

„Môžem ich osrať," hovorievala Gillian s prekrásnym noštekom ohrnutým dohora, keď na ne chlapci vydávali hrozivé neľudské škreky, keď ich míňali na chodbe cestou na výtvarnú

alebo hudobnú. „Raz si to vyžerú! Počkaj a uvidíš! Jedného dňa nás budú prosiť, aby sme ich pozvali k nám, a my sa im vysmejeme priamo do tváre."

Niekedy, keď mala Gillian obzvlášť zlomyseľnú náladu, z ničoho nič sa otočila a skríkla: „Bu!" Nejaký chlapec pri tom vždy pustil do nohavíc a to ho zahanbilo omnoho viac než čokoľvek, čím kedy zahanbil Gillian. Ale Sally im to vrátiť nedokázala. Nosievala tmavé oblečenie a snažila sa nepútať na seba pozornosť. Predstierala, že je hlúpa a nikdy počas hodiny nezdvíhala ruku. Naučila sa skrývať svoju prirodzenosť tak dobre, že po čase si sama prestala byť svojimi schopnosťami istá. V tom čase bola tichá ako myška. Keď počas hodiny otvorila ústa, dokázala len pípnuť nesprávnu odpoveď. Neskôr si našla miesto v zadnej lavici, aby sa nemusela ozývať vôbec.

Ale ani tak ju nenechali na pokoji. V štvrtej triede jej raz ktosi do skrinky vložil otvorenú mravčiu farmu. Sally potom ešte celé týždne nachádzala medzi stránkami svojich kníh rozpučené mravce. V piatej triede jej banda chlapcov nechala v lavici zdochnutú myš. Akýsi primitív jej na chrbát prilepil menovku. Bolo na nej ťažkou rukou načmárané *Sali*. Sally sa však ani trocha netešila z toho, že niekto nevie ani správne vyhláskovať jej meno. Sklonila sa nad skrútené telíčko s drobučkými fúzikmi a dokonalými labkami a rozplakala sa. No keď sa jej učiteľka opýtala, čo sa jej stalo, Sally len pokrčila plecami, ako keby celkom stratila schopnosť rozprávať.

Jedného krásneho aprílového dňa, keď bola Sally v šiestom ročníku, ju do školy prenasledovala celá svorka tetiných mačiek. Vtedy sa okolo nej po prázdnej chodbe neodvážili prejsť už ani učitelia. Vždy si našli nejakú výhovorku, aby sa mohli vydať opačným smerom. Keď sa od nej hnali preč, zvlášt-

ne sa na ňu usmievali. Možno sa to báli nespraviť. S niektorými ľuďmi to pohľad na čierne mačky dokáže spraviť, zjav tých tvorov ich celkom roztrasie, vystraší a prinúti ich myslieť na hrôzostrašné tmavé noci. Ale mačky jej tiet neboli nijako zvlášť desivé. Boli rozmaznané a rady spávali na gauči. Všetky boli pomenované po vtákoch: Kardinál, Vrana, Straka či Hus. Jedno nemotorné mača dostalo meno Hrdlička, nevrlé kocúrisko, ktoré na ostatné mačky syčalo a držalo ich na uzde, volali zas Havran. Len ťažko by sa dalo uveriť, že táto prašivá banda zosnovala plán s cieľom zahanbiť Sally, no zdá sa, že presne to sa stalo. Hoci je možné aj to, že ju v ten deň sledovali len preto, že si na desiatu pripravila sendvič s tuniakom. Pripravila len jeden, pretože Gillian predstierala, že má v hrdle streptokokovú infekciu, a ostala ležať doma v posteli. Bezpochyby sa tam zdrží väčšinu týždňa, bude si čítať časopisy a jesť čokoládové tyčinky. Vôbec sa nebude zaujímať o to, či nimi zababre periny, pretože pranie si vzala na starosť Sally.

Toho rána si Sally mačky za chrbtom nevšimla až do chvíle, keď sa usadila do lavice. Niektorí spolužiaci sa jej posmievali, no tri spolužiačky od strachu vyskočili na radiátor a jačali. Každý, kto by ten rev počul, by sa nazdal, že do triedy vošla banda démonov. Lenže Sally do školy sprevádzala len skupina blchavých mačiek. Promenádovali sa pomedzi stoly a stoličky, boli čierne ako noc a kvílili ako banší. Sally ich odháňala, ale mačky k nej akurát prišli bližšie. Chodili pred ňou hore-dolu po triede, chvosty mali zdvihnuté do vzduchu a mňaučali takými strašnými hlasmi, že by z toho v hrnčeku skyslo mlieko.

„Zmizni," zašepkala Sally, keď jej Havran vyskočil do lona a zaryl pazúry do jej najlepších šiat. „Choď preč," prosila ho.

Ale dokonca aj po tom, čo slečna Mullinsová vošla do triedy, tresla pravítkom po Sallinej lavici, a keď ju svojím najprísnejším tónom hlasu upozorňovala, že ak nechce ostať po škole, mala by tie mačky – *tout de suite* – vykázať z triedy. Lenže tie odporné zvery sa odmietali čo i len pohnúť. V triede sa rozmohla panika a útlocitnejší spolužiaci si už šepkali o bosoráctve. Koniec-koncov, bosorky často sprevádzal diabolský pomocník, zviera, ktoré za ne robilo tie najšpinavšie roboty. Čím viac prisluhovačov, tým odpornejší čin bolo treba vykonať. A v triede bola celá armáda tých ohavných stvorení! Zopár detí omdlelo a niekoľkým ostala na celý život fóbia z mačiek. Potom zavolali telocvikára. Zametal okolo mačiek metlou, no ony aj napriek tomu odmietali odísť.

Akýsi chlapec vzadu, ktorý akurát v to ráno ukradol otcovi krabičku zápaliek, využil chaos, ktorý v triede nastal, vo svoj prospech a podpálil Havranovi chvost. Triedu čoskoro zaplavil zápach páliacich sa chlpov – a to ešte skôr, než sa ňou rozľahlo Havranovo kvílenie. Sally k nemu okamžite pribehla a bez rozmyslu mu zahasila chvost svojimi obľúbenými modrými šatami.

„Dúfam, že sa ti prihodí niečo strašné," zavolala na chlapca, ktorý zapríčinil, že Havran vzbĺkol. Postavila sa. Kocúr jej ležal v náručí ako bábätko. Tvár aj šaty mala ufúľané od sadzí. „Potom uvidíš, aké to je!" dodala. „Zistíš, aký to je pocit!"

V tej chvíli začali deti v triede nad nimi dupotať nohami – dupotali od radosti nad tým, že ich písomky zjedol anglický buldoček ich učiteľky – a chlapcovi so zápalkami padla na hlavu zvukovoizolačná doska. Zrútil sa na zem a tvár plná pieh mu zosinela.

„To ona!“ vykríklo niekoľko detí a tie, ktoré ostali ticho, stáli s doširoka otvorenými ústami a ešte širšie rozovretými očami.

Sally s Havranom na rukách vybehla z triedy. Ostatné mačky ich nasledovali. Celou cestou domov sa jej mačky obtierali o nohy – keď prechádzala Endicottovou i Peabodyho ulicou, keď vchádzala vchodovými dvermi do domu i cestou po schodoch. Následne jej celé popoludnie škrabali na dvere izby, dokonca aj po tom, čo sa v nej zamkla.

Najbližšie dve hodiny Sally preplakala. Tie mačky ľúbila a práve to bol ten dôvod! Potajomky im na podšálkach nosila mlieko, a keď sa podriapali a zapálili sa im škrabance, nosila ich v taškách na pletenie k veterinárovi na Endicottovej ulici. Zbožňovala tie prekliate mačky! A Havrana obzvlášť! No keď dnes sedela na smrť zahanbená v triede, s radosťou by sa prizerala, ako ich niekto topí vo vedre ľadovej vody alebo po nich strieľa zo vzduchovky. Napriek tomu, že hneď ako sa pozbierala, šla sa o Havrana postarať – vyčistila mu ranu a obviazala mu chvost – vedela, že kdesi v hĺbke duše ho zradila. Odvtedy mala o sebe Sally nižšiu mienku. Neprosila tety o láskavosti a nepýtala si ani malé odmeny, na ktoré mala nárok. Len ťažko by si Sally našla prísnejšieho a neoblomnejšieho sudcu, než akým bola ona sama. Nebola dosť silná, ani s ním dostatočne nesúcitila, a za to jej bolo trestom odopieranie si všetkého príjemného. Od tejto chvíle až naveky.

Po príhode s mačkami sa deti Sally a Gillian viac báli, než by si ich nevšímali. Ostatné dievčatá do nich už nezapárali. Miesto toho s pohľadom sklopeným k zemi rýchlo odkráčali, hneď ako sa sestry Owensové niekde zjavili. Na lístočkoch sa z lavice do lavice šírili chýry o bosoráctve a na chodbách

a v kúpeľniach sa šeptalo o ich prehreškoch. Deti, ktoré mali samy doma čierne mačky, prosili rodičov, aby im kúpili nejaké iné zvieratá – kóliu, morské prasiatko či dokonca zlatého karasa. Ak školský futbalový tím prehral, alebo ak v učebni výtvarnej výchovy vybuchla pec, všetky oči sa upierali na sestry Owensové. Ani tí najväčší výtržníci si nedovolili trafiť ich cez prestávku loptou na vybíjanú či z fúkačky na ne pľuvať guľôčky z požutého papiera, alebo do nich nebodaj hádzať kamene či jablká. Na prespávačkách a skautských schôdzkach niektorí prisahali, že Sally s Gillian vedia človeka uviesť do hypnotického tranzu, v ktorom ho prinútia štekať ako pes alebo skočiť z útesu, ak si zmyslia. Dokázali by vás uhranúť jediným slovom, ba i len kývnutím hlavy. A ak by sa niektorá zo sestier skutočne naštvala, stačilo, aby deväťkrát po sebe odriekla slovo stôl odzadu a bude s vami koniec. Oči sa vám roztopia v hlave. Mäso a kosti sa vám zmenia na puding. A na druhý deň vás budú podávať v školskej jedálni bez toho, aby o tom ktokoľvek čo i len tušil.

Deti v meste si mohli o sestrách pokojne šepkať klebety, aké len chceli, ale to nezmenilo nič na tom, že väčšina z ich matiek aspoň raz v živote navštívila ich tety. Čas od času sa zjavil niekto, kto potreboval čaj z čierneho korenia na podráždený žalúdok či trocha glejovky na nervy, no každá žena v meste vedela, čo bola ich skutočná špecialita: láska. Tety nik nepozýval na spoločné večere či dobročinné zbierky pre knižnicu, ale ak sa nejaká žena v meste pohádala s milencom, ak zistila, že čaká dieťa s niekým iným ako s vlastným manželom, alebo sa dozvedela, že muž, ktorého si vzala, jej bol neverný, už aj stála pri zadnom vchode domu Owensových. Ženy prichádzali za súmraku. V tom čase tiene rozmazali ich črty a pod

vistériou, ktorá sa okolo nadpražia nad dverami ovíjala dlhšie, než bol ktokoľvek z mesta nažive, ich bolo ťažké spoznať.

Nezáležalo na tom, či tou ženou bola učiteľka na základnej škole, pastorova manželka či azda dlhodobá známosť ortodontistu z Peabodyho ulice. Nič nezavážili ani zaprisahané tvrdenia obyvateľov mesta o tom, že ak sa priblížite k sídlu Owensových z východnej strany, z oblohy sa znesú čierne drozdy a vykľujú vám oči. Ak človek po niečom skutočne túži, jeho túžba mu zvláštnym spôsobom dodá odvahy. Tety boli toho názoru, že ak sa takáto túžba zmocní dospelej ženy, dokáže ju zmeniť z rozumného stvorenia na stvorenie neuveriteľne hlúpe, hlúpe ako blcha, ktorá neustále naháňa toho istého psa. Ak sa niektorá už raz rozhodla, že príde k zadnému vchodu, bola v tej chvíli pripravená vypiť mätový odvar plný ingrediencií, o ktorých sa nedalo rozprávať nahlas. Odvar zaistí, že ešte v ten večer začne krvácať. Taká žena už prišla rozhodnutá, že tetám dovolí pichnúť ju striebornou ihlou do prstenníka na ľavej ruke, ak jej to prinavráti stratenú lásku.

Vždy keď po chodníčku z modrastého vápenca kráčala k ich domu nejaká žena, tety začali kotkodákať ako sliepky. Jej zúfalstvo cítili na pol míle. Bezhlavo zamilovaná žena, čo sa chcela uistiť, že jej láska bude opätovaná, sa vďačne vzdala kamey, ktorá bola v jej rodine po celé generácie. Podvedené ženy im boli ochotné dať ešte viac. No najhoršie boli ženy, ktoré sa chceli zmocniť cudzích manželov. Pre lásku by spravili čokoľvek. Páľava ich túžby ich pokrivila, akoby boli z gumy. Zvyklosti či dobré mravy pre nich nič neznamenali. Keď tety zbadali kráčať po chodníčku takúto ženu, okamžite poslali dievčatá do izby. Dokonca aj v decembri, keď sa stmievalo dávno pred pol štvrtou.

V oné temné večery sestry nikdy nenamietali, že je na to ešte príliš skoro. Chytili sa za ruky a po špičkách vycupitali hore po schodoch. Z podesty schodišťa so zaprášeným portrétom Marie Owensovej ešte zakričali dobrú noc, šli každá do svojej izby, prevliekli si cez hlavy nočné košele a zamierili rovno k schodisku pre služobníctvo, aby sa mohli prikradnúť späť dolu, pritisnúť ucho na dvere a vypočuť si každučké jedno slovo. Niekedy, keď bol večer mimoriadne tmavý a Gillian mala obzvlášť dobrodružnú náladu, pootvorila nohou dvere. Sally si ich nikdy netrúfla zatvoriť. Bála sa, že by zavŕzgali a ony by sa prezradili.

„To bolo od teba veľmi hlúpe," šepkala Sally. „Totálne šialené," vyhlásila.

„Tak si choď ľahnúť," odvetila pošepky Gillian. „No tak," súrila ju s vedomím, že Sally by si za nič na svete nenechala ujsť to, čo sa bude diať.

Škárou vo dverách schodiska pre služobníctvo videli dievčatá starý čierny sporák, stôl a háčkovaný koberec, po ktorom zákazníčky tiet pochodovali sem a tam. Dievčatá videli, ako láska dokáže človeka uchvátiť. Pohltí ho celého, bezo zvyšku, od hlavy až po päty.

Vďaka tomu sa Sally a Gillian naučili veci, o ktorých väčšina detí nemá ani poňatia: že sa oplatí zbierať ostrihané nechty milovaného muža, ak by mu prišlo na um, že vám zahne; že žena môže po mužovi túžiť tak mocne, až z toho zvracia do drezu, alebo že je možné plakať tak silno, že sa vám v kútikoch očí nahromadí krv.

Ak na oblohu práve vychádzal oranžový mesiac a v kuchyni plakala nejaká žena, Sally a Gillian si zahákli malíčky a zaprisahali sa, že nikdy nedovolia, aby o nich rozhodovali ich vášne.

„Fuj," šepkali si dievčatá, keď jedna z tetiných zákazníčok plakala alebo si odhrnula blúzku, aby tetám ukázala, ako si žiletkou vyrezala meno svojho milého do kože na hrudi.

„My také nebudeme," sľubovali si sestry a malíčky zovierali čoraz mocnejšie. Jednej zimy, keď mala Sally dvanásť a Gillian takmer jedenásť, zistili, že tá asi najnebezpečnejšia vec, ktorá sa komu v ľúbostných záležitostiach môže stať, je, že sa mu splní to, po čom jeho srdce prahne. V tú zimu prišla tety navštíviť mladá žena, ktorá pracovala v lekárni. Teplota už niekoľko dní klesala. Motor fordu kombi, ktorý tety vlastnili, sa zadŕhal, odmietal naštartovať a kolesá mu primrzli k betónovej dlážke garáže. Myši nevyliezali z teplých stien spální a labute v parku sa kŕmili zmrznutou burinou, no i tak sa nenasýtili. Tohtoročná zima bola taká tuhá a obloha bola natoľko krutá a nachová, že dievčatá striasalo už len pri pohľade nahor.

Zákazníčka, ktorá k nim toho tmavého večera zavítala, nebola pekná, ale bola známa svojou láskavou a milou povahou. Počas sviatkov roznášala starkým jedlo a spievala v kostolnom zbore. Mala hlas ako anjel a vždy keď si deti pri stroji na malinovku pýtali vanilkovú kolu, pridala im ešte trocha sirupu navyše. Ale keď v ten deň za súmraku dorazila k Owensovým, trýznilo tú krotkú, nevýraznú dievčinu také utrpenie, že sa na háčkovanom koberci schúlila do klbôčka. Zatínala doň prsty tak mocne, až pripomínali mačacie pazúry. Pohodila hlavou vzad a vlasy jej zahalili tvár ako ligotavý závoj. Hrýzla si do pery tak silno, až jej začala krvácať. Láska ju zožierala za živa. Schudla už takmer pätnásť kíl. Kvôli tomu sa tety nad ňou zľutovali. Bolo to niečo, čo robievali len zriedka. Hoci tá mladá žena nemala veľa peňazí, dali jej

ten najmocnejší elixír, aký mali, a dali jej aj návod na to, ako zariadiť, aby sa do nej zaľúbil manžel inej ženy. Potom ju ešte varovali, že ak to raz vykoná, nebude sa to dať vziať späť, takže si svojím želaním musí byť absolútne istá.

„Som si tým istá," povedala dievčina svojím nádherným hlasom tak pokojne, že to tety muselo presvedčiť, pretože jej odovzdali srdce hrdličky. Bolo naservírované na jednej z ich najlepších podšálok – modro-bielej s vŕbami a slzavou riekou.

Sally a Gillian sedeli potme na schodisku pre služobníctvo. Dotýkali sa kolenami, nohy mali bosé a špinavé. Triasli sa, no aj tak sa na seba škerili a pošepky s tetami odriekali kúzlo, ktoré poznali tak dobre, že by ho vedeli zopakovať aj o polnoci. „Srdce môjho milého pocíti toto bodnutie a zvíťazí v ňom ku mne vzplanutie. Nenájde pokoj, nebude spať, kým sa nepríde so mnou zhovárať. Až keď najmilovanejšou stanem sa mu ja, dopraje mu srdce pokoja." Gillian pohybom ruky naznačila, ako dievčina prebodla srdce. Presne to mala robiť najbližších sedem nocí pred spaním.

„Nevyjde im to," zašepkala Sally, keď sa neskôr po hmate vracali hore schodmi a po chodbe do svojich izieb.

„Možno sa im to podarí," odvetila tíško Gillian. „Aj keď nie je pekná, môže sa to stať."

Sally sa narovnala. Bola od Gillian staršia, vyššia a myslela si, že má vždy pravdu. „To sa ešte uvidí," vyhlásila.

Už takmer dva týždne dievčatá sledovali zamilovanú dievčinu. Boli ako súkromné detektívky. Celé hodiny sedávali pri pulte lekárne a všetko vreckové minuli na kolu a hranolčeky, len aby ju mali neustále pod palcom. Držali sa za ňou, keď sa vracala do bytu, kde bývala spolu s dievčaťom, ktoré pracovalo v čistiarni. Čím dlhšie ju počas dňa sledovali, tým väčšmi

v Sally rástol pocit, že jej zasahujú do súkromia. No obe sestry boli presvedčené, že sa podieľajú na dôležitom výskume, hoci Gillian si čas od času nebola celkom istá, o čo im vlastne ide.

„Je to jednoduché," vysvetľovala jej Sally. „Snažíme sa dokázať, že tety nemajú žiadne nadprirodzené schopnosti."

„Ak sú to všetko len nezmysly," zaškerila sa Gillian, „potom sme rovnaké ako všetci ostatní."

Sally prikývla. Nedokázala slovami opísať, aká dôležitá pre ňu celá táto záležitosť bola. Byť ako všetci ostatní bola totiž jej najhlbšia túžba.

V noci Sally snívala o rančoch a bielych latkových plotoch, no keď sa ráno zobudila a uvidela čierny železný plot s hrotmi, ktorý obkolesoval ich dom, do očí sa jej tlačili slzy. Ostatné dievčatá, ktoré poznala, sa mydlili slonovinovobielymi voňavými mydielkami a ona a Gillian sa museli umývať čiernym mydlom, ktoré tety vyrábali dva razy do roka na liatinovom sporáku. Matky a otcovia iných dievčat sa o žiadostivosť či osud ani trochu nezaujímali. V žiadnom inom dome na ich ulici alebo v meste sa nenachádzala zásuvka do prasknutia napchatá kameami, ktoré ktosi dostal výmenou za naplnené túžby.

Sally dúfala v jediné – že jej život možno predsa len nebol až taký nezvyčajný, ako sa zdalo. Ak kúzlo lásky pre magistru nebude fungovať, tety možno len predstierajú, že majú nadprirodzené schopnosti. A tak naše sestry čakali a dúfali, že sa nič nestane. A keď sa už zdalo, že je isté, že k ničomu nedôjde, zaparkoval kombík pána Halliwella, riaditeľa ich školy, pred bytom dievčiny z lekárne, práve keď sa začínalo stmievať. Ležérne vošiel dnu, ale Sally si všimla, že sa obzrel cez plece, akoby sa chcel uistiť, či ho nikto nevidel. Mal zastretý pohľad;

vyzeral, akoby sedem nocí nespal. Toho večera sa dievčatá nevrátili na večeru domov, napriek tomu, že Sally tetám sľúbila, že pripraví jahňacie rebierka s fazuľami v paradajkovej omáčke. Zdvihol sa vietor a začal padať mrznúci dážď, no dievčatá aj tak stáli naproti bytu dievčiny z lekárne. Pán Halliwell vyšiel až po deviatej. Na tvári mal zvláštny výraz. Zdalo sa, akoby poriadne nevedel, kde je. Bez povšimnutia prešiel okolo svojho auta a až na polceste domov si spomenul, že niekde zaparkoval, a trvalo mu takmer hodinu, kým prišiel na to kde. Následne sa každý deň o tom istom čase ukazoval na tom istom mieste. Raz nazbieral odvahu a cez obed sa zastavil v lekárni a objednal si čízburger a kolu, hoci sa ich vôbec nedotkol. Miesto toho len túžobne hľadel na dievčinu, ktorá mu počarila. Sedel tam hneď na prvej stoličke, bol taký zaľúbený a taký rozpálený, že linoleum na pulte, o ktorý sa opieral, začalo bublať. Keď si konečne všimol, že ho Sally a Gillian pozorujú, požiadal ich, aby sa vrátili do školy. Potom sa načiahol po burger, ale aj tak z dievčaťa nedokázal odtrhnúť zrak. Jedno bolo isté – čosi ho zasiahlo. Tety ho dostali s takou presnosťou, ako keby naňho mierili lukom a šípom.

„Je to len zhoda okolností," trvala na svojom Sally.

„To sa mi nezdá," pokrčila ramenami Gillian. Každý videl, že keď dievčina pripravovala čapovanú zmrzlinu s horúcim karamelom a telefonicky si overovala predpisy na antibiotiká a sirup proti kašľu, celá žiarila. „Má, čo si želala. Nech už je za tým čokoľvek."

No čoskoro sa ukázalo, že dievčine sa nesplnilo presne to, po čom túžila. Ešte raz navštívila tety a bola rozrušenejšia než kedykoľvek predtým. Vyzeralo to tak, že pán Halliwell si nebol celkom istý, či dokáže opustiť svoju ženu.

„Myslím, že toto nebudeš chcieť vidieť," zašepkala Gillian a obrátila sa na Sally.

„Ako vieš?"

Dievčatá si šuškali priamo do ucha. Cítili strach, ktorý inokedy, keď pozorovali tety z bezpečia schodiska, nemávali.

„Raz som to už videla." Gillian veľmi zbledla. Blond vlasy jej stáli dupkom; vyzerali ako oblak.

Sally sa od sestry odtiahla. Pochopila, prečo ľudia hovoria, že im zmrzla krv v žilách. „Bezo mňa?"

Gillian často chodila na schodisko bez sestry, aby sa preskúšala. Chcela zistiť, aká dokáže byť nebojácna. „Nemyslela som si, že by si to chcela vidieť. Niektoré veci, ktoré robia, sú ozaj odporné. Nedala by si to."

Po týchto slovách musela Sally zostať na schodoch s mladšou sestrou, len aby jej dokázala, že to unesie. „Uvidí sa, kto to dá a kto nie," pošepla.

Ale Sally by tam sama od seba v živote neostala. Ak by vedela, že na to, aby si muž vzal niekoho, koho si vziať nechcel, bolo treba urobiť niečo naozaj príšerné, vybehla by do izby, zabuchla by za sebou dvere a zavrela by ich na závoru. Len čo priniesli tety dnu hrdličku, zatvorila oči. Aby nepočula, ako škrieka, keď ju položili na linku, pritlačila si ruky na uši. Hovorila si, že už jedla jahňacie rebierka aj grilované kura – že v tom nebol veľký rozdiel. No Sally sa po tomto večere i tak už nikdy nedotkla mäsa a dokonca ani ryby. Vždy keď sa kŕdeľ vrabcov alebo orieškov, ktoré sedeli na strome, niečoho zľakol a vzlietol, chytila ju triaška. Ešte dlho po tejto epizóde siahala večer, keď sa začínalo stmievať, po sestrinej ruke.

Sally a Gillian vídavali pána Halliwella s dievčinou z lekárne celú zimu. V januári opustil ženu, aby si mohol vziať